UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianae, 1661

XIV. De Ecclesiastico Interdicto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62953

Visual Library

Si ordinarius ſciat per ſurreptionem impetratam ab Apoſtolica ſede abſolutionem, debet remittere perperam abſolutum ad ſedem Apoſtolicam: ſi verò hoc ſibi non conſtet, ſed ſuſpicetur, debet abſolutum cogere ad purgationem. h. d.

QVinimò ſi conſtiterit *a* excommunicatum occultatis exceſſibus, pro quibus in eum ſententia lata fuerit, excommunicationis ſuæ cauſam aliam prætendentem, ab Apoſtolica ſede abſolutionis beneficium impetraſſe, eundem debet ordinarius Eccleſiaſtica cenſura compellere, ut cum literis ſuis rei veritatem continentibus ad ſedem Apoſtolicam redeat: ſi verò illud liquidò non conſtiterit, eum tamen ordinarius, quòd veritatem confeſſus non fuerit, ſuſpectum habeat, ad purgationem præſtandam, quod verum faſſus fuerit, compellet.

Abſolutus vi, vel metu, duplici excommunicatione innodatur. h. d.

ILlud etiam admonendi ſumus, quòd licet vi, vel metu facta regulariter mero jure teneant: ſi quis tamen ab excommunicationis, ſuſpenſionis, vel interdicti ſententia, abſolutionis aut revocationis cujuſcunque beneficium per vim vel metum extorſerit, viribus omninò cariturum: quin potiùs ne ſine vindicta violentiæ creſcat audacia, qui abſolutionem, vel revocationem vi vel metu extorſerit, quaſi propria confoſſus ſagitta, iteratè excommunicationis ſententiæ ſubjacebit.

Excommunicatus, cui Papa communicat, non propterea cenſetur abſolutus, niſi Papa id exprimat. h.d.

NOviſſimè *b* ſciendum eſt, quòd ſi Apoſtolicus etiam ſcienter excommunicato participet literis, fortè cum ſalutationis alloquio deſtinatis verbis *c*, oſculo, ſeu alio quovis modo, ipſum per hoc abſolvere nulla ratione cenſetur, niſi forſitan exprimat, velle illum ex hoc pro abſoluto haberi. HÆC de excommunicationis ſententia delibaſſe ſufficiant: nunc de interdicto Eccleſiaſtico & ſuſpenſione paucis diſpiciamus.

DE ECCLESIASTICO INTERDICTO.

TITVLVS XIV.

Interdictum aliud juris, aliud judicis: quæ diſtinctio exemplis declaratur. h.d.

HAbent Eccleſiaſtica interdicta cum excommunicatione multa communia: nam & illorum alia ipſo jure inducuntur, alia Iudicis ſententia. Iuris ipſius diſpoſitione interdictum inducitur, veluti cùm civitas, vel univerſitas in electione Romani Pontificis ſervanda non ſervaverit, aut in necem Cardinalis aliquid machinata fuerit, ſive ab Eccleſiis, vel perſonis Eccleſiaſticis aliquid extorſerit, aut uſurariis domos commodaverit. Item cùm in Eccleſia *d* ſanguinis vel humani ſeminis effuſione polluta, aut ſimoniacè conſecrata, celebrari jure vetatur.

Celebrans in Eccleſia polluta, vel ſimoniacè conſecrata, non incurrit irregularitatem: ſecus, ſi alia ratione violat interdictum. h.d.

ESt *e* autem inter hæc differentia non modica: nam ſi quis in ea Eccleſia celebret, quæ vel polluta ſit, vel ſimoniacè conſecrata, licet hoc temerariè faciat, nullum tamen ob id irregularitatis laqueum incurrit: is verò *f*, qui ſcienter celebrat in locis alia ratione interdicto ſuppoſitis, irregularitatem incurrit, à qua per alium, quàm per Romanum Pontificem, liberari non poterit, niſi aliqui ſuper hoc privilegio, vel jure muniti fuerint.

Quid ſit judiciale interdictum. h.d.

IVdicis ſententia tunc inducitur interdictum, cùm competens judex ex aliqua cauſa terram, vel homines à divinis arcendos pronunciat ac præcipit.

Interdictorum quædam generalia, quædam ſpecialia. h.d.

RVrſus interdictum, quod prolatione judicis inducitur, aliud eſt generale, aliud ſpeciale. Generale interdictum eſt, non ſolùm cùm regno & Provinciæ, ſed etiam cùm caſtro & villæ divinis interdicitur. Speciale eſt, cùm inter plures Eccleſias paucæ, vel una interdicitur.

Interdicto loco principali cenſetur interdictus acceſſorius vicinus & contiguus: & diſpoſitio judicis non debet poſſe reddi eluſoria. h.d.

ET ſi quidem civitas, caſtrum, aut villa *a* generali ſubjiciatur interdicto, non ſolùm quæ murorum continentur ambitu, cenſentur interdicto ſuppoſita, ſed etiam illorum ſuburbia & ædificia *b* continentia: alioquin ſi in illis locis poſſet licitè celebrari, Eccleſiaſtica cenſura facilè contemni poſſet. Eadem quoque ratione ſi ſpecialiter Eccleſia ſit interdicto ſuppoſita, nec in capella ejus celebrari, nec in cœmeterio eidem Eccleſiæ contiguo ſepeliri poterit.

Reſpectu perſonarum interdictum Eccleſiaſticum eſt ſtrictè interpretandum; & unus non poteſt pro delicto alterius excommunicari. h.d.

AT non, ſicuti in locis, ita & in perſonis lata fit interpretatio: ideoque *c*, ſi ſententia interdicti proferatur in populum, clerus interdictus non intelligitur, nec econverſò: unde interdicto alterutro ad divina licitè alter admittitur. Sed & ſi propter delictum domini ſui pro pecuniaria cauſa ſine ſpeciali ſedis Apoſtolicæ per patentes literas expreſſa licentia, interdicti ſententia ferri non poterit) vel rectoris civitas ſit interdicta, cives, qui culpabiles non exiſtunt, alibi divinis licitè intereſſe poterunt, niſi cives quoque propter dominum, vel rectorem puniendum interdicti fuerint. Quod quidem in excommunicationis ſententia contingere non poteſt: neque enim pro peccato unius alius, putà ipſius familia, excommunicari poterit.

Interdicta univerſitate, & ſinguli de univerſitate cenſentur interdicti, ne interdictum reddatur eluſorium. h.d.

ITem *d* cùm loci alicujus populus Eccleſiaſtico ſupponitur interdicto, ſingulares ex eo perſonæ, quas interdictas eſſe conſtat, ne ſententia effectu careat, non debent alicubi, caſibus expreſſis à jure duntaxat exceptis, audire divina, vel Eccleſiaſtica recipere ſacramenta: cùm divinorum auditio, & ſacramentorum perceptio populo, ut univerſis, non competat.

Regulariter tempore interdicti poteſt quis baptizari, confirmari, & verbum divinum audire. h.d.

EXcepti *e* verò caſus ſunt: ſi qui ad baptiſmi, chriſmatis, & pœnitentiæ ſacramentum, vel ad verbum divinum audiendum admitti velint, tam ſi infirmi ſint, quàm ſi ſint in bona valetudine conſtituti. Quod tamen in his, qui interdicto cauſam dederunt, non obtinet indiſtinctè, ſed in eis Bonifacianæ *f* conſtitutionis forma obſervanda erit. Quæ & alia quædam interdicti tempore ſatis benignè indulget, ut ex ipſius conſtitutionis perpenſo tenore facilè apparere poterit.

Tempore interdicti poteſt confici ſacrum Chriſma: ſed Viatica extrema, Eccleſiaſtica ſepultura, & divinorum celebratio ſunt prohibita, niſi conceſſa quibuſdam ſint ex privilegio: & tamen interdictum incurrunt excommunicationem, non obſtantibus privilegiis. h.d.

VElut *g* igitur interdicti tempore jure Chriſmatis utimur unctione, ſic licet regio ſit interdicto ſuppoſita

a *C. ex part. tua, ext. de off. ord.* b *Clem. fin. eo. ti.* c *Can. ſi aliquando, ext. eo. ti.* d *C. is qui. de ſent. excom. in 6.* e *dict. cap. is qui. §. fin.* f *dict. can. is qui. §. fin.*

a *C. ſi civitas. de ſent. excom. in 6.* b *Contigua, ſent.* c *C. ſi ſenten. §. cum vero. de ſent. de ſenten. excom. in 6.* d *C. ſi ſenten. §. cum vero. de ſent. excom. in 6.* e *C. reſponſo noſtro. extr. de ſenten. excom.* f *C. is qui. fin. de ſenten. excommun. in 6.* g *Ca. quoniam ex. de ſent. excom. in 6.*

poſita,

poſita, Chriſma die cœnæ Domini poſſe confici dubium eſſe non debet. Vnctio autem extrema, & Eccleſiaſtica ſepultura, & divinorum officiorum celebratio tempore generalis interdicti omnibus denegatur, niſi quibuſdam, quibus id ex gratia certa ſervata forma conceditur: cæteri autem ſive clerici, ſive laici, qui interdictum violando nervum Eccleſiaſticæ diſciplinæ conantur infringere, quibuſcunque privilegiis non obſtantibus, ſententiæ excommunicationis ſubjicientur: à qua per ſedem duntaxat Apoſtolicam abſolvi poterunt.

Appellationis prætextus violatoribus interdicti minimè ſuffragatur. h.d.

NEc aliquid violatoribus proderit, quòd appellaſſe, atque ideò ſe interdicti ſententia minimè teneri contendant, ſicut enim poſt appellationem excommunicari non poſſunt, ſic interdictum, cui ante appellationem eos conſtat eſſe ſuppoſitos, declinare nequeunt.

DE SVSPENSIONE.
TITVLVS XV.

Suſpenſio eſt duplex, ut excommunicatio, & interdictum.

SVſpenſio quoque alia eſt Canonis, alia judicis, ſicuti excommunicatio, & interdictum. Canonis eſt, veluti cùm quis ob Simoniam, vel ob notoriam fornicationem, vel aliud crimen ipſo jure à ſui executione ordinis, vel officii arcetur.

Ob mortale peccatum non notorium eſt quis ſuſpenſus, quoad ſeipſum non quoad alios. h.d.

ATſi a crimen per ſententiam, vel per confeſſionem factam in jure, aut per rei ipſius evidentiam notorium non ſit: & ſi quilibet pro mortali peccato, quoad ſeipſum, ſit ſuſpenſus, quoad alios tamen pro ſuſpenſo non habetur: ideoque in officiis Eccleſiaſticis vitandus non erit.

Quæ ſit ſuſpenſio judicis. h. d.

IVdicis ſuſpenſio eſt, ut cùm ſententia quis ab eadem executione ex cauſa removetur.

Suſpenſio ſolùm ordinem & ſtatum Eccleſiaſticum reſpicit: & privatio præſupponit habitum. h.d.

EST autem ſuſpenſio (velut Eccleſiaſtica cenſura conſiderata) reſpectu quodam aliquantò quàm excommunicatio, vel interdictum, ſtrictior: quippe quòd & excommunicatio, & interdictum non ſolùm clericos, verùm etiam laicos innectere poſſunt: at ſuſpenſio cùm nihil aliud ſit, quàm inhabilitas quædam ad exequendos ordines, & officia Eccleſiaſtica, nullos præterquàm ipſos clericos attingere poteſt. Nec enim ulli ejus ordinis, vel officii, cujus eſt penitùs expers, adminiſtratio vetari & interdici poteſt.

a C. fin. extr. de cohabit. cler. & mul.

Ingerens ſe divinis, incurrit irregularitatem. Et quid ſit irregularitas. h.d.

CAvebunt a igitur Clerici, Iudices, & Eccleſiarum Prælati, ne pœnam hanc ſuſpenſionis incurrant, ſcituri, quòd ſi ea durante ſeſe divinis ingeſſerint (ſecundùm Canonicarum ſanctionum tenorem & diſtinctionem) irregularitatis laqueo ſeſe involvent, à quo interdum non, niſi per ſummum Pontificem, liberari poterunt. Eſt autem irregularitas, nota quædam, ſeu Canonicum impedimentum, ex facto ſeu defectu proveniens, quo quis tam ad Eccleſiaſticos ordines promoveri, quàm promotus in iiſdem miniſtrare prohibetur. quod qualiter accidat, tam ſuprà ex primo libro, quàm etiam ex variis Decretalium locis facilè eſt legentibus cognoſcere.

Epiſcopi & ſuperiores nunquam incurrunt ſententiam interdicti, vel ſuſpenſionis, ipſo jure, niſi de ipſis expreſſa mentio habeatur. h. d.

EA propter optima ratione Innocentiana b conſtitutione cautum eſt, ne Epiſcopi eorumque ſuperiores ullius conſtitutioni, ſententiæ, ſive mandati occaſione interdicti, vel ſuſpenſionis ſententiam (niſi in ipſis de Epiſcopis expreſſà mentio habeatur) ipſo jure incurrant: eſſet enim hoc nimis periculoſum, ob Pontificalis officii, quod frequenter exercere compelluntur, executionem.

Explicit liber quartus & ultimus Inſtitutionum Iuris Canonici: in quibus, ſi quid diverſum Lector inveneris ab his, quæ in Commentario jampridem edito delineata inveniuntur, ſcito ea Authorem, cùm ultimam Operi limam adhiberet, meliora ſecutum immutaſſe.

a C. 1. in fin. & c. ii cui. de ſent. excom. in 6. b C. quia periculoſum. de ſent. excom. in 6.

FINIS.